

Záver súdneho procesu (Zj 20)

Súd nad svetom a potrestanie zla prišlo k svojmu záveru. Dvadsať kapitola je vyvrcholením súdneho procesu, ktorý trval celé stáročia. Spravodliví dostali svoju odmenu pri Kristovom druhom príchode. Avšak aby bola spravodlivosť Božia dokonaná, zostáva už len „odmeniť“ všetkých bezbožných spolu s arcizvodcom a zničiť všetky dôsledky hriechu vrátane smrti.

„A videl som anjela, zostupujúceho s neba, ktorý mal kľúč od priepasti a na svojej ruke veľkú reťaz. A chopil draka, toho starého hada, ktorý je diabol a satan, a poviazal ho na tisíc rokov a vrhnul ho do priepasti a zavrel ho a zapečatil nad ním, aby viac nezvodil národov, dokiaľ by sa nedokonalo tisíc rokov. A potom musí byť prepustený na malý čas.“ (Zj 20,1-3)

Priepasť označuje Zem v pustom stave a taktiež miesto prebývania démonov. Diabol je teda uväznený na pustom mieste bez života, ktorým sa táto zem po vyliatí siedmich čiaš Božieho hnevu a slávnom príchode Ježiša Krista stala. Jeho spútanie reťazou vyjadruje obmedzenie jeho pôsobenia, keďže už nemá koho pokúšať.

„A videl som tróny, a posadali sa na ne, a dal sa im súd, a videl som i duše postínaných pre svedectvo Ježišovo a pre slovo Božie, a ktorí sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijali znamenia na svoje čelo ani na svoju ruku. A ožili a kralovali s Kristom tisíc rokov. A ostatní mŕtvi neožili, až sa dokoná tisíc rokov. To je prvé vzkriesenie. Blahoslavený a svätý, kto má diel na prvom vzkriesení. Nad tými druhá smrť nemá moci. Ale budú kňazmi Boha a Krista a budú s ním kralovať tisíc rokov.“ (Zj 20,4-6)

Podľa Pavla budú na tomto súde prítomní všetci vykúpení (1 Kor 6,1-3). Naše zapojenie sa do súdneho procesu nebude v tom, že budeme rozhodovať o vine a nevine, pretože táto funkcia bola daná Kristovi (Jn 5,22.27). Skôr budeme porotou, ktorá príde k záveru: „*Veľké a prepodivné sú tvoje skutky, Pane, všemohúci Bože, spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, ó, Kráľu svätých! Kto by sa teba nebál, ó, Pane, a neoslavoval tvojho mena?! Lebo ty si sám jediný svätý; pretože všetky národy prídu a budú sa klaňať pred tebou, lebo sú zjavené tvoje spravodlivé sudy.*“ (Zj 15,3-4)

V knihách, rovnako i v prednáškach a rôznych výkladoch, sa môžeme stretnúť s viacerými pochopeniami tisícročného kráľovstva, medzi najznámejšie časové pohľady na milénium patria:

1. Milénium nastane pred 2. príchodom Ježiša Krista
 - po doslovnom tisícročí Božej vlády na zemi príde Kristus. Toto tisícročie bude kráľovstvom pokoja, mieru a blahobytu. Tento pohľad bol veľmi populárny v 19. stor., avšak po dvoch svetových vojnách zapadol prachom. Dnes sme opäť svedkami jeho vzostupu. Vychádza žiaľ z myšlienky evolúcie a pokroku. Tento pohľad však neodráža realitu, keďže vo vedeckej oblasti ako ľudstvo napredujeme, ale po stránke etickej, morálnej upadáme stále hlbšie a teda degradujeme.
2. Milénium už prebieha
 - milénium nie je doslovných 1000 rokov, ale symbolické vyjadrenie času od Ježišovej smrti na kríži po jeho druhý príchod. Je teda symbolickým opisom celej kresťanskej éry.
3. Milénium po 2. príchode Ježiša Krista
 - jedná sa o doslovný čas, ktorý budú Boží svätí tráviť v nebesiach na Božom súde po Kristovom slávnom príchode.

Pokiaľ chceme rozlíšiť časové určenie milénia na základe biblických veršov, bude to veľmi ťažké, pretože rôzne časti Písma, pokiaľ ich vytrhneme z kontextu, podporujú všetky tieto tri názory. Preto najbezpečnejším odrazovým mostíkom pri každom výklade je kontext verša, príbehu, ktorý sa snažíme pochopiť.

Dvadsať kapitola nasleduje po slávnom príchode Ježiša Krista, po ktorom diabol nemá koho pokúšať na zemi, keďže všetci bezbožní sú mŕtvi. V nebesiach zatiaľ prebieha súd a po jeho skončení nastáva vzkriesenie bezbožných, ktorí sa ako veľká armáda snažia obsadiť Jeruzalem, ale z neba zostupuje oheň, ktorý ich zabíja.

Ako môžeme vidieť, 19. a 20. kapitola sú na seba úzko naviazané a teda 20. kapitola pokračuje v rozprávaní toho, čo nasleduje po Kristovom príchode.

„A keď sa dokoná tých tisíc rokov, rozviazaný bude satan a prepustený zo svojho žalára a vyjde, aby zvodil národy, ktoré sú na štyroch uhloch zeme, Góga a Magóga, aby ich shromaždil do boja, ktorých počet je ako piesok mora. A vyšli na šír zeme a obkľúčili tábor svätých i to milované mesto. Ale sostúpil oheň od Boha z neba a strávil ich. A diabol, ktorý ich zvodil, bol uvrhnutý do jazera ohňa a síry, kde je i šelma i falošný prorok, a budú mučení dňom i nocou na veky vekov.“ (Zj 20,7-10)

Tieto verše opisujú udalosti na konci milénia, kedy nastáva vzkriesenie bezbožných. Diabol všetkých zhromaždí na svoju stranu a vyjde do posledného boja proti Bohu a jeho svätým. Než stihne zaútočiť, z neba zostupuje oheň a zabíja teraz už večnou, konečnou smrťou všetkých bezbožných a nie dočasnou, z ktorej boli vzkriesení.

Ján používa symbolický termín „Góg a Magóg“, ktorý predstavuje starobylých nepriateľov Izraela, čím chce povedať, že medzi tými, čo sú vzkriesení po 1000 rokoch sú už len nepriatelia Boží.

„Potom Hospodin vyťiahne a bude bojovať proti tým národom, ako bojoval v deň vojny. Jeho nohy v ten deň zastanú na Olivovom vrchu, ktorý leží na východ od Jeruzalema, a Olivový vrch sa rozštípe napoly — od východu na západ — a utvorí sa veľmi veľké údolie. Polovica vrchu sa posunie na sever a polovica na juh. Vtedy budete utekať do údolia medzi mojimi vrchmi, lebo toto horské údolie bude siahať až k Acalu. Budete utekať, ako ste bežali pred zemetrasením v dňoch judského kráľa Uzziyu. Vtedy príde Hospodin, môj Boh, a všetci jeho svätí s ním... V ten deň bude z Jeruzalema vytekať živá voda, polovica do mora na východ a polovica do mora na západ. Tak to bude v lete i v zime. Hospodin bude kráľom nad celou zemou. V ten deň bude jediný Hospodin a jeho meno jediné.“ (Zach 14,3-5.8-9)

„A videl som veľký trón biely i sediaceho na ňom, pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo najdené. A videl som mŕtvych, malých i veľkých, stojacich pred trónom Božím. A otvorily sa knihy, a otvorila sa aj iná kniha, to jest kniha života, a mŕtvi boli súdení podľa toho, čo bolo napísané v knihách, podľa svojich skutkov. A more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom, i smrť i peklo daly mŕtvych, ktorí boli v nich, a boli súdení jeden každý podľa svojich skutkov. A smrť a peklo byly uvrhnuté do toho ohnivého jazera. Toto ohnivé jazero je tá druhá smrť. A jestli niekto nebol najdený zapísaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera.“ (Zj 20,11-15)

Tieto verše sú dodatkom k 20. Kapitole, kde Ján vysvetľuje na základe čoho boli bezbožní súdení počas milénia a odsúdení po miléniu v ohnivom jazere.

„Ohnivé jazero“ nie je peklo ako miesto večných múk, ale zem horiaca akoby v jednom ohni. Tento oheň nehorí večným plameňom naveky, pretože Ján vidí v 21. kapitole „nové nebo a novú zem“, kde nie je miesto pre utrpenie, bolesť ani smrť. Výraz „na veky“ znamená „navždy“. Pozrime sa na realitu tohto ohňa a zničenia bezbožných z viacerých biblických pohľadov.

„Lebo to bude deň pomsty Hospodinovej, rok odplaty, riešenia pravoty Siona. A tak budú obrátené jej potoky na smolu a jej prach na síru, a jeho, Edomova zem sa obráti na horiacu smolu. Nevyhasne ani vodne ani v noci; jej dym bude vystupovať na veky; bude púšťou z pokolenia na pokolenie, na večné veky; nebude toho, kto by išiel cez ňu.“ (Iz 34,8-10)

„ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a shromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.“ (Mt 3,12)

„Nechajte oboje spolu rásť až do žatvy, a v čas žatvy poviem žencom: Soberte najprv kúkol' a poviažte ho do snopov na spálenie, ale pšenicu svezte do mojej stodoly.“ (Mt 13,30)

„Potom povie aj tým po ľavici: Id'te odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovej a jeho anjelom.“ (Mt 25,41)

„Ale príjde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria...ktorí očakávajú a náhlite príchod Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa, a živly, rozpálené ohňom, potečú!“ (2Pt 3,10.12)

„Lebo je blízko deň Hospodinov, ktorý príjde na všetky tie národy. Jako si robil, tak sa urobí aj tebe; tvoja odplata sa navráti na tvoju hlavu. Lebo jako ste pili na vrchu mojej svätosti, tak budú piť všetky tie národy ustavične, a tedy budú piť a budú hltat' a budú, jako keby ich nebolo bývalo.“ (Ob 1,15-16)

Edómčania hýrením znesväcovali Boží svätý vrch a tak zaznelo súdne rozhodnutie, že „budú akoby ich nikdy nebolo bývalo“. Tento výraz veľmi presne opisuje čo predstavuje druhá smrť a to úplný, nezvratiteľný zánik, z ktorého nie je možnosť oživenia či vzkriesenia.

Biblia veľmi silnými výrazmi opisuje súdny trest nad bezbožnými ako realitu, ktorá nie je ničím iným ako prepálená zem, zánik vo večnom ohni.